

DARKO LESINGER
INSTAGRAM'S
BLOW-UP

Autoportret
Selfie

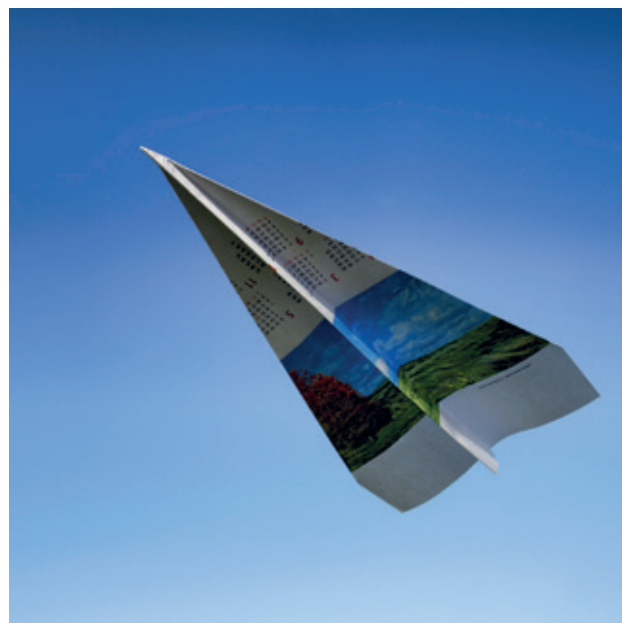

Igra staklenih kuglica

NACRT VIZUALNE BILJEŽNICE INSPIRIRAN FOTOGRAFIJAMA DARKA LESINGERA

Za reprezentiranje misli, prisjećanja i emocija koje u nama izazivaju fotografije, pa tako i one odabrane za izložbu Darka Lesingera *Instagram's Blow-Up* u Muzeju Prigorja u Sesvetama, bilo bi najispravnije koristiti samo vizualni rječnik. Suradnici Johna Bergera u knjizi *Načini gledanja* su nam zorno pokazali kako to činiti¹. No, kako su mi za tako nešto nedostajale fotografije načinjene mojom rukom, odlučila sam kao predgovor spomenutoj izložbi donijeti svojevrstan nacrt vizualnog narativa kojim bih opisala učinak Lesingerovih fotografija na mene, a koji bi mogao poslužiti i za učvršćivanje sjećanja na njih i u drugih posjetitelja izložbe.

Prvi bi se u nacrtu pojavio **snimak** koji bi **svjedočio o vršnjačkoj povezanosti**, jer i Darko Lesinger i ja pripadamo poslijeratnoj baby boom generaciji u Hrvatskoj (kraj 50-ih i početak 60-ih godina 20. stoljeća) kojoj se činilo u prvim desetljećima življenja kako ide prema dosezanju sigurnije budućnosti, u kojoj je kolektiv možda i bio važniji od pojedinca, ali nije bio potpuno represivan i svakako je dozvoljavao širenje spoznaja, primjere sretanjem ljudi iz Trećega svijeta, učenjem, putovanjima, slušanjem glazbe (bez obzira bila riječ o onoj klasičnoj kao u mom slučaju ili rock glazbi kao u Darkovom). Napokon, bilo je to vrijeme kad je poznavanje medija fotografije i vještina fotografiranja bilo sastavni dio općeg obrazovanja i stoga je moguće da smo se

Come Fly With Me

Kak taubeka dva

Learning to Fly

ozbiljnije s njim oboje susreli tada, iako su prvi fotografski aparati (njegova Agfina igračka ISO-PAK C i moj Zorki 6) došli u naše domove i ranije. Dakle, to bi mogao biti i **snimak vršnjačkog fotografskog okupljanja**, pripadanja tim posebnim krugovima mladih ljudi koji su prolazili kroz sve etape nastanka fotografije, posebice kroz razvijanje filmova (negativa) i njihovog transponiranja na površinu foto papira. Uključivalo je to stvaranje osjećaja izabranosti i posvećenosti, a dodatno ojačano zatamnjеним prostorom foto-laboratorija s različitim opremom. Detaljno poznavanje fotografskog aparata i njegovih mogućnosti te tehnologije razmjerno složenog postupka koji je dovodio do materijalne fotografije bilo je gotovo obavezno. Dok smo ih koristili, dok smo

pažljivo namještali blendu (otvor za ulazak svjetlosti), brzinu okidanja, mijenjali širinu objektiva, birali najbolje vrste filmova koje bismo mogli kupiti u Hrvatskoj i sl., nismo o svemu tome razmišljali na način Viléma Flussera (1920. – 1991.) koji je u kameri vidio ne samo aparat s kojim je započela proizvodnja tehničkih slika, za njega druga važna prekretnica u ljudskoj kulturi (nakon izuma linearnog pisma)², nego i reprezentanta svih aparata, pa i ovih današnjih i budućih, s vlastitim programima koji imaju prednost pred čovjekom i njegovom kontrolom³. Darko Lesinger profesionalno se bavi fotografiranjem od 1985. godine i različitim poslovima oko novinske fotografije i odličan je svjedok jačanja uloge tih programa i smanjivanja mogućnosti ljudske kontrole, a time i igre,

Tram 12

jer, moram se složiti, fotografi igraju igru upravljanjem kamerom⁴. I tu bih u nacrt umetnula **njegov autoportret** sa spomenutim Agfinim dječjim aparatom ISO-PAK C. koji je zadržao karakteristike dubokog promišljanja o sebi i najboljem načinu vizualne reprezentacije sebe, dok se u mnogih drugih pretvorio danas u brzi, doista instantan snimak kojeg nazivamo selfie. Mogla bih staviti i **fotografiju koja jasno simbolizira igru**. Naime, teško je bilo odreći se u ovom tekstu i Johana Huizinge i njegovih formalnih obilježja igre, odnosno tvrdnje kako je to slobodan čin, koji izlazi iz stvarnog života, prati ga zadovoljstvo igrača, završenost i omeđenost u vremenu, ali i ponavljanje čina, odvijanje prema pravilima, s nazočnošću elemenata napetosti i sl.⁵ i ne primijeniti ih

na čin fotografiranja te osvijestiti kako je to, gotovo bez ostatka, moguće. S druge strane, valja priznati kako su se vrijeme i sloboda upravljanja fotografskim aparatom značajno smanjili, netko će reći samo promijenili, te se moramo pitati gdje je uopće moguća, u kojem aspektu, igra fotografa kao *homo ludensa*?

Dakako, u okviru sadržaja snimanja te njegova označavanja, odnosno opremanja fotografije legendom ili naslovom, a koji su doista važan aspekt Lesingerovih fotografskih uradaka (za razliku od njegovih dokumentarnih fotografija kojima se profesionalno bavio desetljećima i kojima je, vjerujem, urednik dodjeljivao naslov). Stoga bih u nacrtu ovdje stavila **fotografiju kojom bih**

New Year's Day

ukazala na važnost označavanja fotografija naslovom. I tek tu bih otvorila mali Lesingerov univerzum slika⁶ spremnih za izložbeni *blow-up* u Muzeju Prigorja. Da bih ga što bolje razumjela, uredila sam ga dijeljenjem u grupe polazeći od fotografija utemeljenih na opažanju i zaustavljanju aparatom realnih prizora u kojima napetost unosi ne samo prizor nego i naslov fotografije pa do primjera u kojima je samom prizoru pridodavan tekst kako bi se ojačalo značenje.

Sasvim početni snimak mogao bi biti onaj nazvan **New Year's Day** (najvjerojatnije prema istoimenoj pjesmi grupe U2), a na kojemu prvenstveno uočavamo prelijep snježni prizor nastao u Maksimiru. Gledajući ga kao dvodimenzionalnu sliku, koncipiran je nevjerojatnom simetrijom i učvršćivanjem središta u presječnici dijagonalnih silnica upravo na poznatoj zgradi vidikovca. Napetost se postiže jedino naslovom fotografije i to samo u onih gledatelja koji poznaju izvorni tekst i glazbu pjesme s početka 80-ih godina 20. stoljeća, a koja priziva i stvarni svijet s ratnim sukobima i krvavim tragovima i razdvojenosti. Svega toga zapravo na sadržajnoj razini fotografije nema. Iza toga predstavila bih prvu grupu fotografija gdje se srećemo s jačim povezivanjem naslova fotogra-

White Light White Heat

fije i samog prizora. Snimci imaju svoje uporište u realnom svijetu, ali se u njima nastojalo objektivom uloviti detalje na koje naslovi upućuju. Primjerice, **White Light White Heat**, koji je na razini slike uravnotežena kompozicija raspolovljena između neba i mora s prodorima svijetlih okomica munja, na razini značenjske cjeline ostvarene naslovom mogla bi upućivati na prilično psihodeličnu istoimenu pjesmu grupe Velvet Underground s kraja 60-ih 20. stoljeća. Tu je i **Kak taubeka dva**, rijedak primjer rada naslovljenog na hrvatskom jeziku, a koji doživljavamo i kao krajnje pročišćenu dvodjelnu kompoziciju izgrađenu od plavog neba i ciglene strukture zida u kojoj su se našla, zahvaljujući sretnom slučaju (kojeg Lesinger ističe kao važan element za nastanak dobrog

snimka!), i dva goluba. No, ovaj puta kao da nema napetosti između prizora i teksta, pa i između prizora i karakteristika starogradske pjesme. U ovoj skupini nalaze se i dvije fotografije u kojima autor koristi naslove pjesama Franka Sinatre (Fly Me to the Moon i Come Fly with Me) te grupa Pink Floyd (Learning to Fly) i Blind Faith (Sea of Joy) svjedočeći o važnoj ulozi glazbe u njegovu životu.

Radni naslov Antigona

U drugoj skupini okupila sam radove u kojima je fotograf sam proizveo/konstruirao prizor sastavljen od realnih stvari, poigrao se s njihovim odnosom prema okolišu (pješčani sat u pijesku, snježna kugla u snijegu i sl.), dopustio si i poigravanje tehnologijom, a neke od inscenacija opremio iznova i naslovima pjesama. Svakako bih tu izdvojila fotografiju važnu autoru – **Even Better Than the Real Thing** (naslov pjesme grupe U2) te fotografiju važnu meni, nastalu na **izložbi sjetskog fotografa Ive Kirina** u Muzeju Prigorja – prizor istovremeno jednostavan i složen (okoliš žarulje de-konstruiran u svjetlećem tijelu!), koji je sam po sebi iziskivao igranje medijem i nije bilo potrebno pojačavati ga pridodavanjem naslova. Nasuprot njemu, a ipak nastalo po istom

principu, stoji insceniranje kompozicije zasićene elementima koji zapravo pripadaju kiču te mogu u gledatelja izazvati i odbojnost, a koja se na neki način doista može osjetiti i u pjesmi **Dead Flowers** Rolling Stonesa, ispunjenoj, između ostalog, i heroinskim iskustvom i bližinom smrti.

Keep Calm

↶ Things Go Better with Coke

↑ Apple

U treću sam grupu izdvojila četiri rada u kojima je tekst ušao u sam prizor, bilo zahvaljujući stvarnoj nazočnosti u njemu, bilo zahvaljujući autorovoj intervenciji. Nazočnost zastupa **Radni naslov Antigona**, snimak mlade žene na biciklu, usred Ilice u Zagrebu, s banerom za predstavu *Radni naslov Antigona* iznad nje, a koja je premijerno izvedena u travnju 2015. u Zagrebačkom kazalištu mladih. I ako niste pogledali predstavu ili barem pročitali interpretaciju ovog suvremenog uprizorenja Sofoklove tragedije u kojoj internet, društvene mreže i manipuliranje njima imaju važnu ulogu⁷, jednako kao i u promišljanju Darka Lesingera, suočavanje sa zaustavljenim likom djevojke, naglašenim natpisom, u urbanom, gotovo crno-bijelom okolišu srca Zagreba, izaziva

i interes i napetost koju želimo razriješiti dužim promatranjem, a koje je jedino moguće na stvarnoj izložbi (te za poznavatelje i u sučeljavanju s pjesmom grupe Azra 041 te plakatom za film *Inception*). Ostalo su konstruirane snimke u kojima autor sam postprodukcijски umeće tekst, u manjem opsegu kao što je to komentar marketinške personalizacije Coca-Cole u obliku snimka **Things Go Better with Coke** ili u onom većem kao što je **Keep Calm** (prikaz značenjski utemeljen na globalno poznatom sloganu britanske vlade iz 1939.).

↑ Sea of Joy
Time

Mag promišljanja fotografije Vilém Flusser tvrdi kako su tehničke slike izumljene u 19. stoljeću kada su tekstovi kao posredovateli između ljudi i svijeta oko njih postali nerazumljivi⁸. No, s druge strane valja uzeti u obzir kako je Darko Lesinger počeo proizvoditi i objavljivati tekstove od 1987. godine i stoga igru u kojoj ravnopravno koristi slike i tekstove (a koji upućuju i na glazbu) možemo sagledati i u svjetlu njegove proširene osjetilnosti i kreativnosti. Pogotovo ako se odlučimo ne za instagramsko brzo sagledavanje njegovih fotografija, nego za izložbeno, izdvojeno iz realnog života i u posebnom prostoru Muzeja Prigorja, s daleko više vremena na raspolaganju za gledanje i uočavanje i najmanjih detalja na povećanim snimcima i moguće i u ozračju uvjeravanja ovog kata-

↑ Majina srebrna zdjela
Dead Flowers

loškog teksta. Dakle, **snimak izložbenog prostora ispunjenog Lesingerovim fotografijama** sa sabranim pro-matračem, kako je to lijepo naglasio Walter Benjamin još u 30-im godinama 20. stoljeća⁹, nalazio bi se gotovo na samom kraju moje vizualne bilježnice.

Što bi slijedilo iza njega? Bi li to bilo simboliziranje ovog trenutka imagolatrije – sveopće nazočnosti, divljenja i korištenja slika, a kojeg Lesinger također preispituje u svojim radovima? Je li to ono plodonosno razdoblje

Professione: reporter

krize – svi su fotografi i fotografije kao vizualne informacije su posvuda oko nas – pogodno za rađanje novog medija? Je li on zapravo već tu u obliku tehnologije virtualne realnosti u kojoj mnogi provode sate i sate svoga života udaljujući se od stvarnosti u kojoj mirno razaraju druga bića i svoj prirodni okoliš? No, ne želim tome posvetiti svoj zadnji imaginarni snimak. Njega ostavljam **fotografiranju kao psihoterapiji**, toj manje poznatoj a za mene toliko smisljenoj fotografskoj niši u kojoj bih voljela vidjeti Darka Lesingera, čovjeka okrenutog kritičkom preispitivanju zbilje, ali i onog koji nastoji u toj zbilji humano djelovati, spajati i pomagati ljudima koristeći društvene medije na raspolaganju. **Prizor autora, okruženog grupom potrebitih ljudi** kojima tumači moguć-

nosti digitalnog aparata, odabir motiva i komponiranje kadra, postprodukcijske računalne vještine i sl., ali i **prenosi radoznalost i ljepotu igre fotografiranja koja i njima može pomoći** kako bi svijet mogli vidjeti objektivnije ili kako bi oni koji ih liječe mogli vidjeti objektivnije njihovo fizičko i psihološko stanje, kako bi bolje razumjeli ono što doživljavaju u odnosu na okoliš ili kako bi jednostavno otkrili svoje kreativne sposobnosti i osigurali ispunjenje bića¹⁰, to stavljam na zadnji list zamišljene bilježnice. I zatvaram je...

U Zagrebu, 19. srpnja 2022.

Žarka Vujić

Louis Crandell

↑ I Love Paris
Amarcord

↑ The Steel Claw
Maksimirski akvarel

BILJEŠKE

- 1 Knjiga se sastoji od sedam eseja, od kojih su tri oblikovana isključivo putem slika. Vidi: Berger, J. Načini gledanja. Zagreb: Školska knjiga, 2021.
- 2 Flusser, V. *Towards a Philosophy of Photography*. London: Reaktion Books, 2006. http://imagineallthepeople.info/Flusser_TowardsAPhilosophyofPhotography.pdf (20. 07. 2022.), 7.
- 3 Isto, 27-28.
- 4 Isto, 27.
- 5 Huizinga, J. *Homo ludens: o podrijetlu kulture u igri*. Zagreb: Naprijed, 1992., 14-17.
- 6 Flusserov pojam za obilje tehničkih slika koje stvaramo više od stotinu i pedeset godina.
- 7 Vidi: Vrančić, M. #Radni naslov Antigona (ZKM): Sofoklo u

- svijetu medija, interneta i terorizma, 19. 04. 2015. <https://www.ziher.hr/radninaslovantigona-zkm-sofoklo-u-svijetu-medija-interneta-i-terorizma/> (20. 07. 2022.)
- 8 Flusser, V. *Towards a Philosophy of Photography*, 94.
- 9 Benjamin, W. Umjetničko djelo u razdoblju tehničke reprodukcije. u: *Estetički ogledi*. Zagreb: Školska knjiga, 1986., 148.
- 10 Mogućnosti pozitivnog učinka sudjelovanja u radionici (psihoterapijskog) fotografiranja preuzete su iz posta Michaela Gabriela *Can Photography Be Used as a Form of Therapy*. <https://contrastly.com/can-photography-be-used-as-a-form-of-therapy/> (20. 07. 2022.) Zainteresirane upućujem i na knjigu *Phototherapy and therapeutic photography in a digital age* (ur. D. Loewenthal). Abingdon, Oxon: Routledge, 2013.

FOTOGRAFIJE VIRTUALNE STVARNOSTI DARKA LESINGERA

Fotografija je posljednjih dvadesetak godina prošla kroz niz revolucionarnih promjena. Prvo smo fotografiju digitalizirali i odjednom je svaka fotografija postala instant, vrsta novog i u bitovima i byteovima nedodirljivog Polaroida, gdje snimljeni motiv možemo pregledati odmah. Digitalizacija fotografije je u zaborav odnijela i odlučivanje o tome hoćemo li nešto uopće zabilježiti na često skupom i limitiranom mediju, nijedna digitalna kamera nema više limita od 36, 360 ili 3.600 fotografija koje možete snimiti; jednostavno smo počeli slikati bilo što i bilo kada, i odabiremo zadržati u memoriji samo subjektivno najbolje trenutke. Fotoaparati su posljednjih godina postali široko dostupni i jeftini, a potom su se smanjili i svoje mjesto pronašli u svakom mobilnom pametnom telefonu pa smo odjednom i svi postali fotografi. I naravno, na kraju su stigle i društvene mreže i danas — ako to želimo, bilo koju svoju fotografiju možemo podijeliti s cijelim svijetom u manje od jedne sekunde.

Svi smo dakle postali fotografi, svaki od naših mobilnih telefona daje sjajne, umjetnom inteligencijom i raznim algoritmima i softverskim filterima poboljšane slike, a kroz naše foto galerije na Facebooku, Instagramu i drugim društvenim mrežama, odjednom smo postali i umjetnici koji svoje fotografske zapise dijele širom svijeta. Fotografija je postala sveprisutna u svijetu ljudi koji pamte u slikama.

Teško je u takvom svijetu biti primijećeni i priznati fotograf. Svakome od nas se dogodi ponekad doista sjajna fotografija, bez obzira da li smo slučajno okinuli, jesmo li se našli na pravome mjestu u pravo vrijeme, ili je igra

svjetla, oštine i dubine, detalj ili nesavršenost računalnog algoritma zabilježila doista izniman trenutak.

Što je sa svim onim ljudima oštra oka koji takve trenutke uporno i iznova otkrivaju i bilježe svaki dan? Koji ne primjećuju samo motive, ili zamrzavaju trenutke u vremenu, nego i umiju zabilježiti emociju koja će proizvesti reakciju u oku promatrača bez obzira da li fotografiju promatratare kroz Instagram na minijaturnom ekranu vašeg mobilnog telefona ili se divite uvećanoj fotografiji na zidu galerije.

Even Better Than the Real Thing

Žarulja iz ateljea Ive Kirina

Iz svih ovih razloga, pozivam vas da popratite putovanja fotografija Darka Lesingera od ekrana vašeg mobilnog telefona do prostora Galerije Kurija te da usporedite da li njegovi pažljivo odabrani motivi pričaju istu ili možda drugačiju priču, ovisno o mediju kroz koji ih promatrate.

Nikada nije bilo lakše biti fotograf nego danas. Nikada nije bilo teže biti fotograf nego danas.

Marko Rakar

Fly Me to the Moon

Darko Lesinger je profesionalni novinar od 1985. godine. U početku je radio kao fotoreporter u skoro svim izdanjima tadašnje kuće Vjesnik (Start, Danas, Studio, među ostalima) i kao urednik fotografije u Poletu i Studentskom listu. Tekstove je počeo objavljivati 1987., a od 1989. do 1993. radio je za GAMMA PRESS kao fotoreporter. Od 1995. zaposlen je u Nedjeljnoj Dalmaciji kao urednik TV priloga i TV kritičar. Potom u Gloriji kao redaktor, MR-u (Muškoj reviji) kao izvršni urednik i 1999. kao glavni urednik magazina Foto. Sve to vrijeme objavljivao je kolumnu Teletomija u Nedjeljnoj i dvije godine u Slobodnoj Dalmaciji. Od 2000. do 2002. radio je kao dopisnik radijske postaje Deutsche Welle, a od 2004. do 2006. u Vjesniku kao redaktor, potom urednik fotografije u prilogu Obiteljski glas i kolumnist. Bio je redaktor i u Playboyu 2006. Fotografije i tekstove je objavljivao u brojnim knjigama i raznim publikacijama. Od travnja 2008. do veljače 2009. godine je radio kao direktor Informativnog centra u Bjelovaru. Bio je zadužen za cjelokupno uređivanje, dizajniranje, marketing i poslovanje županijskog lista Regija i gradskog Bjelovarac te informativnog programa radiopostaje BBR (Bjelovarsko-bilogorski radio). Od travnja 2009. godine radi kao freelance novinar, savjetnik na projektima s područja medija i fotografije, pisac reklamnih slogana i fotograf.

Posebnu zahvalnost autor duguje tvrtki Pozor.

E darko.lesinger@gmail.com

T @DarkoLesinger

I @darko_lesinger

1. Amarcord
2. Apple
3. ~~Autoportret~~ Selfie
4. Come Fly With Me
5. Dead Flowers
6. Even Better Than the Real Thing
7. Fly Me to the Moon
8. I Love Paris
9. Igra staklenih kuglica
10. Instagram's Blow-Up
11. Kak taubeka dva
12. Keep Calm
13. Learning to Fly
14. Majina srebrna zdjela
15. Maksimirski akvarel
16. New Year's Day
17. Professione: reporter
18. Radni naslov Antigona
19. Sea of Joy
20. The Steel Claw
21. Things Go Better with Coke
22. Time
23. Tram 12
24. White Light White Heat
25. Žarulja iz ateljea Ive Kirina

DARKO LESINGER INSTAGRAM'S BLOW-UP

NAKLADNIK: Muzej Prigorja • ZA NAKLADNIKA: Morena Želja Želle • TEKSTOVI: dr. sc. Žarka Vujić, Marko Rakar
FOTOGRAFIJE: Darko Lesinger • LIKOVNO OBLIKOVANJE: Tomislav Mrčić
SLOG I PRIPREMA ZA TISAK: OVUM • TISAK: Graford • NAKLADA: 150 komada
ISBN 978-953-7820-48-0 (MEKI UVEZ) | ISBN 978-953-7820-49-7 (PDF)
STRUČNA KONCEPCIJA IZLOŽBE I LIKOVNI POSTAV: Darko Lesinger i Tomislav Mrčić • IZRADA FOTOGRAFIJA: POZOR
TEHNIČKI POSTAV IZLOŽBE: Josip Kovačević • 3D VIRTUALNI RAZGLED: Mario Dokša

Sesvete, Trg Dragutina Domjanića 5 • 15. do 30. rujna 2022. godine

Izložba je ostvarena sredstvima Gradskog ureda za kulturu, međugradsku i međunarodnu suradnju i civilno društvo Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske

Mag promišljanja fotografije Vilém Flusser tvrdi kako su tehničke slike izumljene u 19. stoljeću kada su tekstovi kao posredovatelji između ljudi i svijeta oko njih postali nerazumljivi. No, s druge strane valja uzeti u obzir kako je Darko Lesinger počeo proizvoditi i objavljivati tekstove od 1987. godine i stoga igru u kojoj ravnopravno koristi slike i tekstove (a koji upućuju i na glazbu) možemo sagledati i u svjetlu njegove proširene osjetilnosti i kreativnosti. Pogotovo ako se odlučimo ne za instagramsko brzo sagledavanje njegovih fotografija, nego za izložbeno, izdvojeno iz realnog života i u posebnom prostoru Muzeja Prigorja, s daleko više vremena na raspolaganju za gledanje i uočavanje i najmanjih detalja na povećanim snimcima i moguće i u ozračju uvjeravanja ovog katalogskog teksta.

dr. sc. Žarka Vujić

Fotografija je postala sveprisutna u svijetu ljudi koji pamte u slikama. Teško je u takvom svijetu biti primijećeni i priznati fotograf. Svakome od nas se dogodi ponekad doista sjajna fotografija, bez obzira da li smo slučajno okinuli, jesmo li se našli na pravome mjestu u pravo vrijeme, ili je igra svjetla, oštine i dubine, detalj ili nesavršenost računalnog algoritma zabilježila doista izniman trenutak. Nikada nije bilo lakše biti fotograf nego danas. Nikada nije bilo teže biti fotograf nego danas.

Marko Rakar

Darko Lesinger je svoju profesiju (Professione: reporter) prozreo i prezreo, a svojim Blow-Up radovima prikazanim na ovoj izložbi sasvim je demistificirao i takozvanu "umjetničku fotografiju". Naime, fotografija je dobra ili nije. Sve ostalo je interpretacija i gubljenje u prijevodu.

Tomislav Mrčić

2022. | 36. SEZONA

NEVENA PETRA PILIŽOTA, 8. - 22. travnja

DARKO LESINGER, 15. - 30. rujna

ŽELJKA BRAČKO, 5. - 25. listopada

IZVOR OREB, 4. - 15. studenog

DIMITRIJE POPOVIĆ, 17. studenog - 5. prosinca

RONČEVIĆ - RACZ - PUŠENJAK, 8. - 23. prosinca

Galerija Kurija Muzeja Prigorja od 1986. godine vrlo aktivno sudjeluje na sesvetskoj i zagrebačkoj likovnoj sceni. Do danas je ostvareno preko 200 samostalnih i skupnih izložbi, od "Sesvetskog likovnog kruga" do Jadranke Fatur, Vere Dajht Kralj, Vinka Fabrisa, Milene Lah, Vinka Fištera, Rudolfa Labaša i mnogih drugih, a kritike i osvrti su pisali naši cijenjeni likovni kritičari i povjesničari umjetnosti poput Matka Peića, Vladimira Bužančića, Oke Ričko, Josipa Škunce, Zdenka Rusa, Nade Križić, Nikole Albanežea ili Milana Bešlića.

Galerija je priznata od HDLU-a, ULUPUH-a, kao i HZSU-a.

VODITELJ PROGRAMA: Tomislav Dilber

SAVJET GALERIJE KURIJA MUZEJA PRIGORJA 2022.: Feđa Gavrilović • David Kelčec • Sanda Stanačev Bajzek • Barbara Vujanović • Tomislav Dilber